

ANTROJI INTERNETO SENSACIJOS – TRILOGIJOS
„AR SAKIAU, KAD MYLIU TAVE?“ – KNYGA

Ar sakiau, kad tu man reikalinga?

ESTELLE MASKAME

Trys šimtai penkiasdešimt devynios dienos.

Štai kiek ilgai šito laukiau.

Štai kiek dienų suskaičiavau.

Nuo tada, kai mačiau jį paskutinį kartą, prabėgo trys šimtai penkiasdešimt devynios dienos.

* * *

Gučė guli man prie kojų atmetusi letenas. Pasilenkiu prie lagamino ir nerimastingai pažvelgiu pro svetainės langą. Jau beveik šešta ryto, ką tik patekėjo saulė. Prieš dvidešimt minučių mačiau, kaip pakilo virš tamsaus horizonto. Žaviuosi nuostabiu aveniu vaizdu ir atsimušančiais nuo išrikiuotų prie kelkraščio automobilių saulės spinduliais. Bet kurią akimirką turėtų atvažiuoti Dinas.

Pažvelgiu į stambią vokiečių aviganę sau prie kojų. Pasilenkusi kasau jai apyčius, paskui kalaitė atsikelia ir nupėdina į virtuvę. O aš vis dirščioju pro langą, mintyse perkratydama sąrašą daiktų, kuriuos turiu pasiimti. Galiausiai tik susinervinu, prisitraukiu lagaminą ir atidarau. Rausiuosi po krūvą šortų, sportbačių ir galybę apyrankių.

– Patikėk manimi, Idena, turi visa, ko tau prireiks.

Liaujuosi naršyti po drabužius ir pakeliu akis. Mama stovi virtuvėje su chalatu prie ruošos stalo, sunėrusi rankas ant krūtinės. Jos veido išraiška tokia, kokią matau pastarąją savaitę. Nusiminimas pramaišiu su susierzinimu.

Atsidususi vėl viską sugrūdu į lagaminą, uždarau jį ir pasta-
tau ant ratukų. Tada atsistuju.

– Tiesiog nervinuosi.

Iš tiesų nė nežinau, kaip nusakyti savo būseną. Žinoma, nerimauju, nes neturiu supratimo, ko tikėtis. Per tris šimtus penkiasdešimt devynias dienas daug kas gali virsti kitaip. Todėl esu tokia įsibauginusi. Būgštauju ir dėl to, kad viskas bus taip pat. Kad tą pačią akimirką, kai išvysiu jį, Tailerį, žaibiškai sugrįš praeitis. Štai ką reiškia atstumas: jis arba duoda tau laiko nuo ko nors nutolti, arba priverčia suprasti, kaip labai tau to ko nors reikia.

Nėmaž nesuprantu, ar ilgiuosi tiesiog įbrolio, ar žmogaus, kurį mylėjau. Sunku nusakyti skirtumą, nes tai vienas ir tas pats asmuo.

– Nusiramink, – taria mama. – Nėra dėl ko jaudintis. – Ji įeina į svetainę, Gučė šokinėja greta. Prieš sėsdamasi ant sofos ranktūrio, mama pažvelgia pro langą. – Kada atvažiuos Dinas?

– Tuoju, – tyliai atsakau.

– Ką gi, viliuosi, kad įstrigsit spūstyje, ir tu pavėluosi į lėktuvą.

Sukandusi dantis nusigrėžiu. Mamai iškart nepatiko šis sumanymas. Ji nenori veltui praleisti nė dienos, o aš išvažiuoju šešioms savaitėms švaistyti laiko. Iki rudens, kol išvyksiu studijuoti į Čikagą, liko tik keli mėnesiai. Mamai atrodo, kad ji daugiau nebepamatys manęs. Niekada. Žinoma, tai netiesa. Išlaikiusi egzaminus, kitą vasarą vėl grįšiu namo.

– Iš kur toks pesimizmas?

Galiausiai mama išspaudžia šypsena.

– Ne pesimizmas, tiesiog pavydas ir truputis savanaudiškumo.

Kaip tik tada išgirstu burzgiant automobilio variklį. Nė nedirstelėjusi pro langą žinau, kad tai Dinas, nes, mašinai įsukus į prievąžą, švelnus burzgimas nutyla. Mamos draugas Džekas irgi stato pikapą čia, todėl krypteliu galvą, kad geriau matyčiau.

Atidaręs dureles Dinas išlipa iš automobilio, bet jo judesiai lėti, veidas išbalęs tarsi žmogaus, atliekančio sunkią pareigą. Tai manęs nė kiek nestebina. Praėjusį vakarą jis kalbėjo išsi-
blaškęs, didumą laiko žiūrėjo į mobilųjį, pirmąsyk nepalydėjo manęs, išeinančios iš jo namų, iki automobilio. Ir Dinas, ir mama šiek tiek pyksta ant manęs.

Gerklėje susivelia gumulas, bandau jį nuryti ir paimu lagaminą už rankenos. Vežuosi jį prie laukųjų durų, bet paskui stabteliu išvydusi rūškaną mamos žvilgsnį. Laikas į oro uostą.

Dinas įeina nepasibeldęs. Jis niekad nesibeldžia ir neprivalo belstis. Vis dėlto durys atsiveria lėčiau negu įprastai, vaikas atrodo pavargęs.

– Labas rytas.

– Labas, Dinai, – pasisveikina mama. Kai švelniai spusteli jam ranką, blausi jos šypsena kiek praplatėja. – Idena pasiruošusi.

Dinas pažvelgia į mane, tamsios jo akys žybteli. Mane pamatęs vaikas visada šypsosi, bet šįryt jo veidas abejingas. Jis tik klausiamai kilsteli antakius.

– Pasirengusi vykti?

– Sveikas, – sakau, bet taip nervinuosi, kad pasisveikinimas atrodo silpnas ir apgailėtinas. Mano žvilgsnis laksto nuo

lagamino prie Dino. – Ačiū, kad sutikai laisvadieniu pavėžėti mane.

– Nėra už ką, – vaikinai ima šypsotis, ir man palengvėja. Priėjęs jis paima lagaminą. – Šiandien galėjau drybsoti lovoje ir miegoti iki dvylikos.

– Esi man per geras, – prisiartinu prie Dino, apkabinu, įsikniaubiu į marškinėlius, o jis juokiasi ir apglėbia mane. Krypteliu veidą, norėdama pažvelgti į jį iš po blakstienų. – Nejuokauju.

– Ak, – mums už nugaros suburkuoja mama. Tik dabar suvokiu ją tebesant svetainėje. – Jūs – puiki pora.

Prieš pažiūrėdama į Diną įspėju mamą žvilgsniu.

– Tai užuomina, kad metas važiuoti.

– Ne, ne, pirma išklausyk manęs, – trumpai blykstelėjusi mamos šypsena dingsta ir užleidžia vietą aiškiam nepritarimui. Bijau, kad grįžusi namo nuolat matysiu ją tokią apniukusią. – Nevažiuok metro. Nekalbėk su nepažįstamaisiais. Nėkelk kojos į Bronksą. Ir išvis grįžk namo gyva.

Išsproginu akis. Panašią paskaitą išklausiau prieš dvejus metus, vykdamą į Kaliforniją pas tėtį. Tik tada mamos nuogastavimai buvo labiau susiję su juo.

– Žinau, – sakau. – Tikrai neprikrėsiu kvailysčių.

Mama rūščiai žiūri į mane.

– Tai ir turiu omenyje.

Ištrūkstau iš Dino glėbio, žingteliu prie mamos ir apkabinu. Pamanau, kad šitaip užčiaupsiu ją. Tai visada padeda. Mama tvirtai apglėbia mane ir atsidūsta.

– Ilgėsiuos tavęs, – tyliai sumurmu.

– Po galais, puikiai žinai, kad ir aš tavęs ilgėsiuos. – Ji atšlyja, bet vis dar laiko mane už pečių. Paskui, dirstelėjusi į laikro-

dį ant virtuvės sienos, švelniai stumteli prie Dino. – Verčiau važiuokit. Juk nenori pavėluoti į lėktuvą.

– Aha, mums laikas, – sako Dinas. Jis atidaro laukujes duris, perveža mano lagaminą per slenkstį, tada stabteli. Gal nori įsitikinti, ar mano mama daugiau nieko nesakys. Ačiū Dievui, ji tyli.

Čiumpu kuprinę nuo sofos ir išeinu paskui Diną į lauką. Neatsigręždama pamoju mamai.

– Tikiuosi, pasimatysim po pusantro mėnesio.

– Nebepريمink man to, – taria ji ir staigiai užtrenkia laukujes duris.

Pakeliu akis į dangų ir nužingsniuoju per pievelę. Mama galiausiai apsipras.

– Na, aš bent ne vienintelis, kurį tu palieki, – per petį tars teli Dinas, man einant paskui jį prie automobilio.

Užsimerkiu ir persibraukiu plaukus ranka, tada sustoju prie keleivio durelių, o Dinas įdeda mano lagaminą į bagažinę.

– Dinai, tik nepradėk.

– Taip nesąžininga, – burbteli jis. Mudu vienu metu įlipame į mašiną. Uždaręs dureles vaikinai suvaitoja. – Kodėl, po velnių, turi ten vykti?

– Nedaryk iš musės dramblio, – sakau, nes tikrai nematau jokios bėdos. Ir jis, ir mama priešinosi mano kelionei į Niujorką, vos tik užsiminiau apie ją. Tarsi abudu nujausdami, kad niekada nebegrįšiu. – Tai tiesiog viešnagė.

– Viešnagė? – nusišaipto Dinas. Matyti, kad bjauriai nusiteikęs, bet įjungia variklį, pajuda iš vietos, tada išsuka gatvėn ir važiuoja į pietus. – Tavęs nebus pusantro mėnesio. Grįši mėnesiui namo, paskui išvyksi į Čikagą. Man su tavimi liks praleisti penkios savaitės. To negana.

– Aha, bet mes puikiai pasinaudosime jomis.

Suprantu, kad jokie mano pažadai nepraskaidrins Dinui nuotaikos, nes įtampa augo keletą mėnesių, ir galiausiai jis viską išsakė atvirai. Jau kuris laikas šito laukiau.

– Svarbiausia ne tai, Idena, – sako jis, vos tik man nutilus. Nors tikėjau, kad bus įpykęs, vis dėlto keista matyti jį tokį. Mudu retai ginčijamės, iki šiol dėl visko sutardavome.

– O kas?

– Pasirinkai praleisti pusantro mėnesio kitur, o ne su manimi, – Dino balsas staiga prityla. – Ar Niujorkas tikrai toks nuostabus? Ką, po galais, ten veikti šešias savaites? Argi neužtektų vienos?

– Vis dėlto esu pakviesta šešioms, – tariau. Gal ir ilgokas laiko tarpsnis, bet tuo metu, kai sutikau vykti, man atrodė, kad tai nuostabiausias pasaulyje sumanymas.

– Kodėl nieieškojai kompromiso? – kas akimirką Dinas vis labiau irzta, pabrėžia savo žodžius rankų mosikavimu ir staugokai sukioja vairą. – Kodėl negalėjai tiesiog pasakyti „žinoma, atvažiuosiu, bet tik dviem savaitėm“, ką?

Suneriu rankas ant krūtinės ir nusigrėžusi spoksau pro langą.

– Na gerai, atvėsk. Reičelė nė sykio nepriekaištavo, kad išvažiuoju. Ko tu nerimauji?

– Reičelė yra geriausia tavo draugė, o aš – *tavo vaikinąs*. Gal ji taip elgiasi dėl to, kad po kurio laiko susitiksime Niujorke, – atšauna Dinas.

Prisipažįstu, tai tiesa. Reičelė ir mūsų draugė Megana, kurios beveik nemačiau nuo tada, kai išvažiavo studijuoti į Jutos valstybinį universitetą, kelis mėnesius ruošėsi kelionei į Niujorką. Kvietė ir mane, bet Taileris jas aplenkė. Šiaip ar taip, šią vasarą vis tiek būčiau atsidūrusi Niujorke, bet negaliu kaltinti Dino, kad jaučiasi paliktas nuošalyje, nes aš, Reičelė, Megana

ir Taileris – kone visas draugų būrys – susitikime Niujorke be jo.

Vaikinas atsidūsta ir valandėlę tyli, mudu abu nepratariame nė žodžio, kol privažiuojame „Stop“ ženklą.

– Tu paankstini mūsų nuotolinį bendravimą, – priekaištuoja jis. – Tai užknisa.

– Gerai, tada apgręžk automobilį, – pykteliu. Atsisuku į Diną ir pakeliu rankas. – Aš niekur neskrisiu. Tada būsi laimingas?

– Ne, – atsako jis. – Vežu tave į oro uostą.

Tyla viešpatauja visą pusvalandį. Daugiau nebeturime apie ką kalbėti. Dinas įsiutęs, o aš nežinau, kaip jį nuraminti, taigi tenka tylėti, kol privažiuojame terminalą.

Kai tik sustojame prie išvykimo salės, jis tuoj pat išjungia variklį ir įdėmiai pažvelgia į mane. Beveik septynios ryto.

– Ar bent dažnai skambinsi man?

– Dinai, juk žinai, kad skambinsiu, – atsidūstu ir vos šypteliu tikėdamasi, kad jį įtikins didelės mano akys. – Tiesiog per daug negalvok apie mane.

– Tavęs paklausius tai atrodo labai lengva, – atkerta jis ir dar kartą atsidūsta. Bet kai vėl pasižiūri į mane, regis, jo nuotaika pragiedrėjusi. – Eikš čia.

Dinas suima mano veidą delnais, švelniai prisitraukia, kol suranda lūpas. Netrukus vaikino pyktis išgaruoja. Jis ilgai mane bučiuoja, kol galiausiai atšlyju.

– Nori, kad praleisčiau skrydį? – kilsteliu antakį, atidarau automobilio dureles ir iškeliu kojas ant šaligatvio.

Dinas nusivaipo.

– Galbūt.

Pakeliu akis į dangų ir išlipu, tada, persimetusi per petį kuprinę, atsargiai uždarau dureles. Iš bagažinės išsitraukiu laga-

miną ir prieinu prie vairuotojo langelio. Vos man prisiartinus, Dinas atidaro jį.

– Na, Niujorko mergužėle?

Iš kišenės išsitraukiu penkių dolerių banknotą, tą patį, kuri kaišiojame kiekviena proga, kai tik padarome paslaugą vienas kitam. Pinigas jau visai nutriušęs ir apdriskęs, stebiuosi, kad dar nesuplyšęs.

– Penki žalieji už atvežimą.

Imdamas iš manęs banknotą Dinas sučiaupia lūpas, kad nusišlėptų šypsena.

– Už šį atvežimą esi man skolinga gerokai daugiau.

– Žinau. Atleisk, – įkišusi galvą pro langelį, greitai pakšteliu jam į lūpas ir pagaliau patraukiu į terminalą. Už nugaros gir-džiu įjungiant variklį.

Los Andželo tarptautiniame oro uoste nesu buvusi beveik dvejus metus, tad lyg ir norėčiau, kad Dinas eitų drauge, bet nusprendžiu, kad bus geriau atsisveikinti dabar ir netempti laiko. Vaikinui labai nepatiktų žiūrėti, kaip pereinu kontrolės postą. Be to, manau, kad galiu susitvarkyti pati.

Kaip ir tikėjau, net tokiu metu terminale knibždėte knibžda žmonių. Skinuosi kelią per minią, kol randu tuščią vietelę stabtelėti. Nusimetusi nuo peties kuprinę susirandu ir išsitraukiu mobilųjį. Tada čiumpu lagaminą ir eidama registruotis imu rašyti žinutę;

Rodos, kita vasara jau atėjo. Netrukus pasimatysime.

Paskui išsiunčiu ją žmogui, kurį pamatyti troškau tris šimtus penkiasdešimt devynias dienas.

Taileriui.